

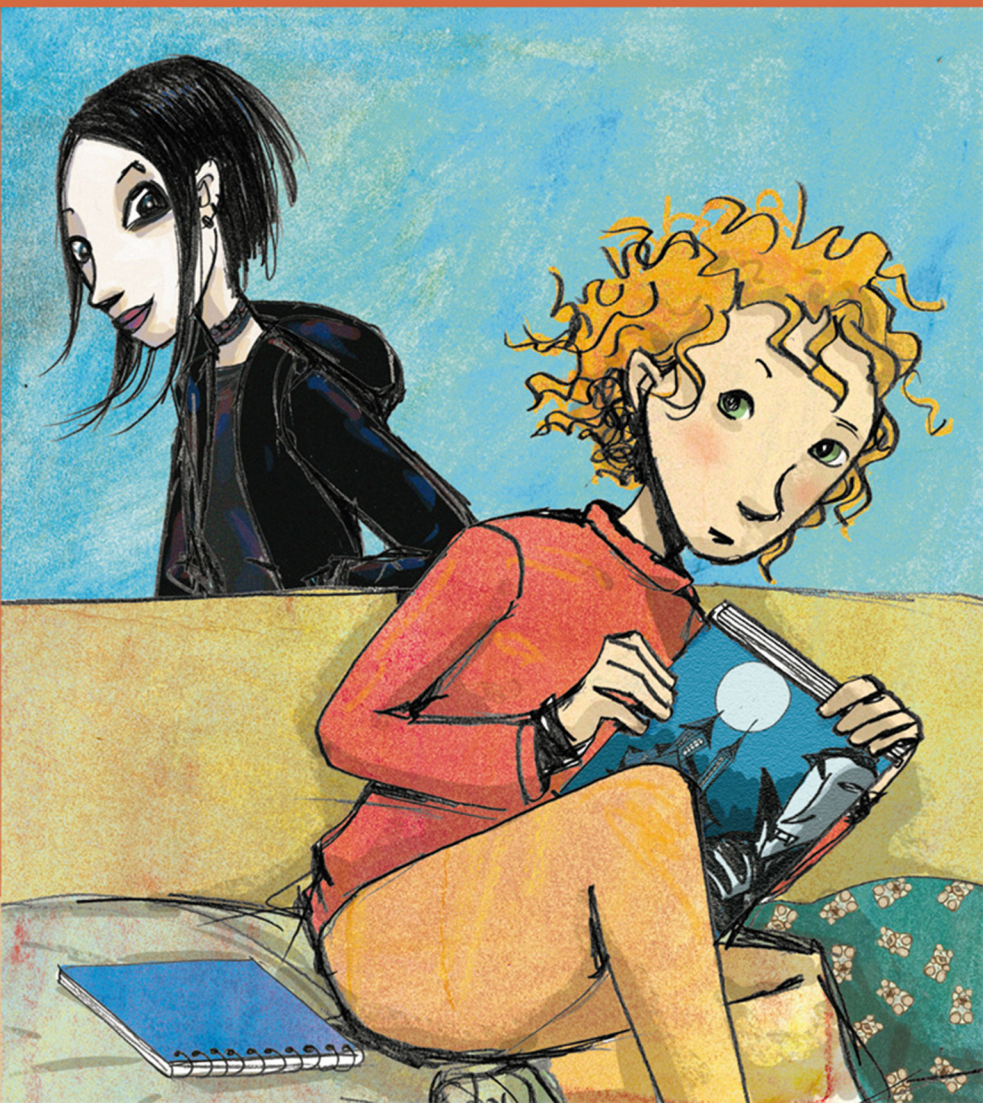
text
Pasqual Alapont

dibuixos
Montse Español

bromera

Qui té por de Morgana?

21 de desembre

Estrene quadern, de tapes blaves. Em diuen Morgana i tinc onze anys i deu mesos. Vaig a sisé. Un excel·lent, quatre notables i dos aprovats en el primer trimestre. No està malament. El pare diu que podria millorar. Tots podríem millorar, fins i tot ell hauria pogut millorar. He vist les seues notes de primària.

Guapa? No sé, el meu germà em diu *mosca*. Ricard té catorze anys, però només va un curs per davant de mi, perquè va repetir. Els mestres li tenen mania, això diu, però m'agradaria conèixer la seua opinió, l'opinió dels mestres, vull dir.

Segons la iaia, tinc els ulls verds i la simpatia a mans plenes. També tenia un mig nóvio, Víctor, però me l'han pispat. Eloïsa, una nena de cinqué. La xica va aparéixer un dia, va pestanyejar i l'idiota de Víctor es va penjar com un colomí. Fa poc vam fer una excursió i vaig veure que es feien un bes. Era un dia bonic, lluïa un sol radiant, el cel era un mar de núvols de cotó, el pitjor dia de la meua vida.

Sóc base. Vull dir que jugue en un equip de bàsquet i en sóc la base titular. A l'escola tinc bastants

amigues: Lola, bé; Paula, un poc pixacolònies però bé; Pili, súper; Brunilda, ok, i Sílvia, pobra, els seus pares s'acaben de divorciar i sempre està canviant les caques de la seua germana Vanessa, de quasi dos anys. Totes les meues amigues juguen amb l'equip de bàsquet del col·legi, excepte Brunilda, que està massa ocupada amb les activitats extraescolars per a seguir el ritme de l'esport escolar.

22 de desembre

Oh, com m'avorrisc. Acabe de començar les vacances de Nadal i ja tinc ganes de tornar a escola. He passat la vesprada fent deures. Dec estar malalta del cap o una cosa així.

La iaia, que viu amb nosaltres des que la van operar del peu, no s'hi veu bé i em persegueix perquè li llija un llibre, *Vides de sants*. Hui tocava sant Tomàs, el deixeble de Jesús. El pare diu que la iaia m'ompli el cap de pardalets, amb les seues històries. «Són vides exemplars, ninot», contesta ella, «de què vols que li parle, dels jugadors de futbol, et sembla que són exemplars les vides d'aquests bergants corrent en calçotets? Millor farien d'anar a escola, que ni parlar saben». «Bla bla bla, calle d'una vegada, que sembla una cotorra», diu ell. «Mira que tu, quin ase més desapropiat, només vals per a transportar garrofes», replica ella. La iaia és la mare de la mare, no sé si ho havia dit. Per sort li han preparat una estança a la cambra dels mals endreços i he pogut recuperar la meua habitació, estava més que farta de dormir al sofà.

23 de desembre

La mare treballa de perruquera, i aquests dies té una pila de faena tintant cabells blancs i posant rul·los. Les senyores volen estar guapes davant les cunyades i les sogres els dies de Nadal, per a fer-les enrabiatar.

Hui he anat a la perruqueria per ajudar una miqueta. M'agrada rentar els cabells de les clientes, i sentir-les com malparlen les unes de les al-

tres. Se'n va una i les altres li lleven la pell com a una gallina. A vegades em fa por fer-me gran i convertir-me en una senyora.

24 de desembre

Fa una setmana, al poliesportiu, vaig conèixer un xicot i vam estar jugant al bàsquet. Fa un metre cinquanta, com jo. Es diu Be... Be... Berenguer, i és nou al barri. És una coseta fina de veres, tendre i tímid fins al moll de l'os. Em va dir que vindrà a l'escola, i que va a sisé. Compte els dies perquè arribi el 7 de gener. Qui sap, potser es convertirà en el meu osset de peluix, ara que Víctor i la pèrfida Eloïsa s'han fet nòvios. He anat al poli per si el trobava una altra vegada, però només hi havia Juli, un company de classe, assegut tot sol a la gradèria, sense parar de rosegar-se les ungles. Feia cara d'amargat, i quan m'ha vist s'ha afonat.

—T'ho pots creure, Morgana? Som ja al vint-i-quatre. Vint-i-quatre, te n'adones? Han passat uns dies de vacances com si res, només faig que dormir i veure la tele, i d'ací a dos setmanes tornarem a l'escola i Isabel voldrà saber què ha passat amb els deures de vacances. Segur que no es creurà que el meu germà menut me'ls ha llançat a perdre. És horrible, horrible.

–Però si tu no en tens cap, de germà. Què dius, ara?

–Ja ho sé, que no en tinc. Per a tu és molt fàcil, sempre pots dir que l'idiota de Ricard t'ha agafat els deures i te'ls ha tacat de café amb llet, però què fem els fills únics? Quina excusa m'empesque jo ara? Ai, mare, que desgraciat que sóc. Per què tot m'ha de passar a mi? Per què?

A la nit hem fet el sopar de Nadal, una sopa amb menuts, una ensalada amb milions de coses, rellomello amb creïlles, crep de xocolata i torrons.

Faltava un quart per a les onze i Ricard ha dit que s'obria. La iaia li ha preguntat que què era el que s'obria.

–Me'n vaig, vella capitana Flint.

Així és com li diu, a la iaia, per la manera com camina, coixim-coixam, perquè es pareix a un pirata amb la cama de fusta.

–He quedat amb la colla. Hem llogat una casa per a festes.

La mare ha fet una carassa, mig de pomes agres mig de veges què fas amb un adolescent tarat.

–A les dotze i mitja a casa –ha dit un punt aspreta.

I llavors ha començat una discussió molt interessant sobre l'hora de tornada.

—Les dotze i mitja? Què vols que diga, hola, bona nit i adéu, passeu-ho bé, companys? Per favor! És la nit de Nadal!

—Això mateix, és la nit de Nadal, i s'ha de passar en família.

—Què ha dit el xic, que s'obria? —ha preguntat la iaia.

—La una —ha intervingut el pare—, amb això n'hi ha prou i massa.

—Una i mitja —ha negociat Ricard.

—Una i quart —ha dit la mare.

—Com que s'obri?, què vol dir que s'obri? —ha insistit la iaia.

Quan se n'ha anat Ricard, hem continuat la festa. La iaia i el pare s'han begut una botella de cava entre els dos i han començat a parlar foradat. Passava un quart de les dotze i ja roncaven, els dos. Els hem obligat a ficar-se al llit. Llavors, la mare ha dit que s'esperaria desperta fins que tornara Ricard, i tres minuts més tard estava becant a la butaca.

Sobre les dos de la matinada algú ha intentat obrir la porta amb compte de no fer soroll. Semblava un lladre. He pensat d'anar a la cuina a pel corró i ventar-li un bon colp, però sabia que era el meu germà.

—Ei, mosca, i els pares? —ha preguntat.

—Dormen.

—Perfecte.

–Arribes tard. Són quasi les dos. Te la guanyaràs –li he dit.

–Ei, tu, calla la boca si no vols rebre.

–Fas pudor de vagabund. Has begut alcohol?

–No.

M’ha pujat una calorada.

–Sí que n’has begut. Fas pudor. Tens catorze coma tres anys. No pots beure alcohol. L’alcohol no és bo. No vas anar a la xarrada de la psicòloga?

–Estem en Nadal, i a tu res t’importa, mosca.

–A la mare vas.

He arribat corrents al menjador, perseguida per Ricard, i he entropessat contra la taula. Del terrabastall, la mare s’ha despertat. Feia cara d’ensopida.

–Açò són hores, Ricard? –ha dit mirant el rellotge–. Com havíem quedat?

Ricard ha fet un somriure badoc, de bon xiquet, més fals que una moneda falsa.

–Però, mare, fa més de mitja hora que estic aquí, estàvem parlant, Morgana i jo, ei que sí, germaneta? –ha dit, i m’ha pessigat la galta.

La mare l’ha mirat i ha fet cara de no creure-se’l. Aleshores s’ha girat cap a mi, que sóc una criatura del cel incapaç de mentir, i m’ha preguntat si això era de veres.

Ricard feia cara de t’estampe si parles, mosca, i he hagut d’amollar una mitja veritat.

–Hem estat parlant –he dit, sense aclarir quant de temps feia.

25 de desembre

Dinar de Nadal. Olla gegant. De tan espès, el caldo es podia tallar amb un ganivet. Aquests dies la piràmide alimentària se n'ha anat en orris, sembla que està invertida, i els torrons i els dolços s'han fet els amos de la base i han desterrat les ensalades a l'andana.

–Dinar de Nadal, dinar de cardenal –ha dit la iaia–. Vinga, mengeu, mengeu. És pollastre de veres, de granja, no com aquest de plàstic que venen al súper.

Més que un pollastre, feia l'efecte que la iaia havia tirat un bou dins de l'olla, però ens hem xuplat els dits, i ni recorde les vegades que he repetit.

–Vinga, Morgana, menja-te'n un altre tros.

–És que ja no em passa el mos, iaia, estic enfi-tada.

–Deixa't de melindros, que en tocar a glòria, a menjar carn toca.

A la vesprada m'he connectat al Messenger i he parlat amb Lola.